

Hallo Jumbo, hallo Jumbo, hallo Jumbo.

Zeg zo vaak hallo tegen de Jumbo bezorger als je wilt.

Want met Jumbo bezorgeloos, kies jezelf hoe vaak en wanneer jouw boodschappen worden thuis bezorgd.

En dat al vanaf 8 euro per maand.

Jumbo, dat is leuk boodschappen doen.

We gaan het over campings hebben.

Ben je de vergeten, doe ze doons.

Ja, waar zijn ze? Waar kan je ze vinden?

Wat doe je er wel, wat doe je er niet?

Ga je er graag te toe?

Ja, allemaal dat soort dingen.

Zou ik wel om zaken tante?

Zou ik om zaken tante?

We gaan het straks over hebben, we komen in Central and Air Up.

Het is vast familieerd worden.

Heel gezellig.

Vijn.

Blat is de linda deze week, dat mag natuurlijk niet zeggen dat er rolle blat is, maar dat is het ook niet.

Zeg je ook niet?

Ja, maar de linda, ze zaten weer zelf voorop en ze heeft ook zelf het editorial er.

Is dat de eerste keer weer?

Nee, nee, voorop, soms al wel weer een tijdje, maar nee, dus dat is leuk, dus we gaan het straks over hebben.

En dan hebben we nog de moderne etiketten.

En de moderne etiketten.

Dus het is allemaal aanbod.

Was jouw week.

Ik merk dat ik steeds meer woorden vergeet.

Hoe?

Ja, en elk keer denk ik dat het die overgang is, want ik heb heel veel hore van vrouwen.

Dus ja, die overgang heb ik ook, voor oude woorden, dus ik kan ze altijd afvinken.

Maar ik slik ook een pill voor na de boskanker, Tamak Sven, en dan word je schijmen ook vergeet achtergevan.

Van de dokter is dat echt een pill, of is het een pill van de dokter van Hooghul?

Nee, dat is echt van een ziekerhuis.

Een serieus pill die 40 procent verminderde terugkeer, garandeerd.

O, zo heen.

Dus dat is wel een pill die eigenlijk ook niet zilvergeten, en die vergeet ik ook nog eens heel vaak, dus super stom.

En ik vergat hem in het begin veel vaker dan nu, en ik ben nu veel vergeet achteren, dus ik dacht, ja, het is wel echt gewoon die pill.

Wat irritant.

Ja, irritant.

Ja.

Super irritant.

En ik had een gesprek met de Vereniging, moet ik zeggen, BVN, Borstkanker Vereniging Nederland.

Dus het waren, ze behartigen de belangen van de passagiatie.

Je kan niet langer doorgaan.

Je kan niet langer doorgaan.

Maar ik sleep me erdoorheen, en jij maakt het altijd weer goed.

En ik ook.

Jij vooral, eigenlijk is voor mij net als dementieer, je hebt het zelf eigenlijk niet door.

Nou ik zit nog op het punt dat ik het net wel allemaal door heb, dat is vervelend.

Nee, niet.

Maar dus dat was een interessant gesprek omdat, ik heb natuurlijk dat boek geschreven, vrouwen willen daar graag over praten, zijden zij ook.

Daar hadden we een gesprek over, van ja, maar vinden vrouwen het moeilijk om er over te praten, dat ik dat heb opgezet, nee, je wil niet weten hoeveel vrouwen graag hun verhaal willen delen daarover.

Ja.

En ook waar ze allemaal tegenaan lopen.

En ik dacht, oh ja, er is nog wel een hoop te winnen in de verhouding tussen artsen en patiënten.

Wat ik precies voor ze kan betekenen, weet ik niet, maar ik ga zeker wat voor ze doen.

En ja, ik wil gewoon nog even tegen vrouwen zeggen die dit horen en die er ook doorheen gaan.

Ik zie, ik voel, ik hoor je.

Ja, het is gewoon hartstikke zwaar.

Ik kwam gisteravond.

Ik zie, ik voel je, hoor je, dat zeg je net niet zo snel, wie ik zelf verschillende ben.

Ja, maar dat klinkt dan zo.

Maar ik weet niet hoe ik het anders moet verwoorden, van ik snap waar je doorheen gaat, maar ik heb een van de minst erge vormen gehad, maar ik heb wel het hele protocol doorlopen en ik weet wel hoe eenzaam je kunt zijn, of hoe bang je kunt zijn.

Ook al was het, ik wist nog niet wat het was, dus ik was ook hartstikke bang en heb ik dan niet de chemo's gehad en gisteravond loop ik op straat, kom ik binnen van Aspaak.

En op straat spreekt een vrouw me aan met twee hondjes en die zegt, ja, ik weet van jouw boek, ik heb zelf dus een andere vorm van kanker gehad, maar ineens hadden we zo'n gesprek op straat en ik dacht, ja, het is eigenlijk wel fijn, ik vroeg ook bij je alleen of heb je een partner en zei ze, nee, nee, ik ben gescheiden en toen dacht ik, ja, het is toch ook wel fijn om er zo voor elkaar te kunnen zijn.

Al is het, maar het was heel liefdevol, fijn gesprek.

We zijn dan echt afschraaid met zo'n kus hand daar, maar ik dacht bekender helemaal niet.

En toen dacht ik, terugkoppelend naar wat er allemaal op social media gebeurt, het negatieve

dacht ik, al als vrouwen toch is allemaal zo naar elkaar zouden zijn, hoe fijn is dat?

Ja.

En dan wil ik daar nog als laatste iets over zeggen, ik krijg natuurlijk best wel af en toe reacties jij waarschijnlijk ook, maar en ik laat het allemaal gebeuren omdat ik denk, ja, mensen, niet onderaardig, maar soms zijn mensen gewoon die willen dat, ze zijn negatief, ze zijn dom, er komt niks anders uit, ik weet het niet, maar ik ga er niet op in.

Maar toen was er één vrouw en toen ging ik eens terug lezen, dacht ik, jeetje, wat schrijf je al een tijdje naar een post bij mij?

En toen dacht ik, nou als ik het nou eens omdraai en dan gewoon inzet, wat een liefde, jij ook een hele fijne dag, en daar heb ik nog iets, ik kan nog niet te brengen, maar dit storen we.

En het is nodig is hier genoeg liefd door, ik weet niet hoe ze het zou zeggen, maar krijg ik weer allemaal, toen ben ik weer wat gaan typen, uitgebreider, van god, waarom, en wel, en toen uiteindelijk, want op Instagram kan je dus nu ook een gesproken bericht te doen, in je DM, jee, dat is leuk voor mensen zoals ik, dat is echt een cadeau.

Dus toen kon ik het nog uitgebreider vertellen, en toen kwamen we dus in een gesprek, waarvoor ik haar ook eindelijk bedankte en zei, nu kan jij echt je verhaal, en dat verhaal waar jij allemaal mee zit, dat lees ik niet in die negatieve comments die je zet, maar dit is super interessant en ik geef je ook in heel veel dingen gelijk, en dat zijn ook vragen waar ik mee zit, dus toen zei ik ook dank je wel dat je die tijd hebt genomen om met mij even het gesprek aan te gaan, dus daar was ik echt heel blij, maar ik hoop zo dat mensen gewoon weer wat liever naar elkaar zijn, en in gesprek gaan met elkaar, zou de wereld zoveel gezegd gaan maken, maar hoe was je week verder?

Nou, ik wilde wel even zeggen, dat vind ik ook heel belangrijk, toen ben ik achtergekomen bij mezelf, ik kan niet knappelen, ik had, ik had, dan doe ik, in sommige situaties is dat misschien heel fijn, dan doe ik bijvoorbeeld, ik drink, dan heb dan drank, iets fris ofzo, en dan doe ik van die chineese zoutjes ofzo, doe ik dan in een bakje, en dan zit ik op bakon, nou dan zie ik altijd mensen die nemen dan een slokje die pakken, dan wat knappeltjes en die gaan dan zitten lezen en die, en dan na vijf minuten pakken ze nog eens knappels, ik niet, ik pak de bakje en ik ben er een stuk door, ik denk dit is toch geen knappelen, knappelen is rustig en dat je de hele middag zo af en toe ziet van bak, en zo een handje pakt, en dan weer, en dan weer een tijdje, en ik denk oh ja die knappeltjes, maar dat is bij mij niet, dus ik pak het bakje mee, ik zit de bakje gewoon als een soort, het staat er een leegbakje, ja als in de roeland, op de ee, als of er iemand achter me aan zit met, met de riek, en dan, en dan heel snel op, en dan denk ik ja dit was weer geen knappelen.

En pak je dan niet het zakje om weer bij te vullen?

Nee.

Oh nee?

Nee ik doe dan één bakje.

Zo.

Dat is een discipline?

Ja dat is wel goed hè.

Wow.

Ja.

Ja dat is...

Heb je dat altijd gehad?

Ja ik kan gewoon dan denken dit was het, ja.

En dat is ook niet een enorm groot bakje.

Oh en ik zag, daar moest ik zelf het even lachen, ik liep in Tilburg op, in een winkelcentrum, en er stonden twee mensen voor de speksevers.

Ja.

En die stonden daar binnen te zwaaien, ik denk dat haar dochter daar werkte of iemand is ofzo, en ze zegt hello, en toen zijn die vrouwen tegen die man, nee ik denk niet dat ze het ziet.

Maar ze werkt met een speksever, zo hard om te lachen.

Ik denk niet dat ze het ziet er wijt zijn, ze liepen ze verder ja.

Campings.

Campings.

Zijn jij nou, ik heb haar één keer opgestaan.

Ja, één keer opgestaan, in Luxemburg, en toen was ik 16 denk ik, ik wil eerder opgaan, elke keer als ik je gezegd heb, mijn jeugd zeg ik het was ongeveer 16.

Terwijl ik dat jaar kan niet zoveel hebben gezeten met alles wat ik zeg, dat ik heb gedaan toen ik 16 was.

Maar goed inderdaad, 16 Luxemburg, buiten seizoen stond als enige op dat hele campingterrein, heel veel werk stonden.

Wat is de informatie met wie?

Ik was met vrienden toen, en met mijn twee zussen, alle twee waren ze mee, en met vrienden.

Ze waren met zijn vijf ofzo, en wij sleepen in één grote tent, en dan was daar helemaal niks op dat hele terrein, en helemaal ver achter stond nog een gezin.

En dan snaks, dan gingen wij verhalen vertellen, en dan kon ik soms mezelf bang maken met mijn eigen verhaal.

Echt?

Ja.

Dan zei ik, er komt er echt iemand, er stond zo'n een groot raam in die tent, zo'n plastieke die, en daar lagen we daar, ik zeg, en dan dacht ik, komt die man, met een bel, satijnisch.

En dan moest ik gewoon op een gegeven moment ophouden, omdat ik het zelf bang werd van mijn eigen verhaal.

Dat is wel grappig.

Ik voel me wel denken aan onze suiker.

Aan de suiker ook.

Ghost.

Ghost.

Enger verhalen.

Wat goed zeg.

Ja, dat had wel mee kunnen schrijven.

Dat is een ontzettend goed bruggetje, ja.

Super goed bruggetjes.

Comedy Central.

Comedy Central.

Daar moeten we het over hebben.

Ja.

De plek voor beste sitcoms.

Ja.

En er is een nieuwe serie, die heet Ghosts.

En dat is een heel leuk serie.

In die serie doen personages een poging om een muur te slopen, en als ze daarmee bezig zijn, dan, ja, dan vrijd ze eigenlijk brongeluk een geest uit het verre verleden, uit Wilde Westen.

En die neemt hun dan mee op een soort tummel-en-terreis na het tijdpijn van de cowboys.

En dan moeten ze proberen overleven in hun vreemde omgeving.

Maar juist, het werken met die geesten enzo is heel erg leuk.

Leuk.

Ja.

En we hebben natuurlijk spookverhalen gevraagd.

En we hebben er een gekregen.

Ja.

Heel veel gekregen.

Heel trouwens die van jou ook nog wel horen die je dan in het tent hebt gehaald, maar Roos Volmer stuurde tijdens mijn nachtdiensten in een oud klooster in Den Haag, zag ik regelmatig schimmer lopen.

Toch een beetje de witte wieven.

Ja.

Ja.

Ja.

Nee, ja.

Het is heel vaak ook, weet ik ook wel eens, eng op oude foto's, dan staat er een meisje in die gang.

Ik weet niet hoe je gaat zeggen, hoe kan dat?

Ja.

Ik weet nog wel toe waar we een keer naar Brussel gegaan.

Het is even heel snel.

We hebben naar Brussel gegaan met mijn tante en haar hulp.

Ja.

En die hulp was paramilamal begaafd, zei ze.

Oh, heerlijk.

Ja.

En toen zaten we ergens in zo'n oud restaurant in Ante hebben.

Of in Brussel waren we in een oud restaurant en zei ze, oh, ik had een oude vrouwenhoek.

En toen zond ik een oude vrouwenhoek en toen zei ze op een gegeven moment, zei ze dat naast me, zei ze, het antwoord is ja.

Ik zeg, sorry dat.

Ja.

Op jouw vraag.

Het antwoord is ja, ik had echt geen vraag.

Dus er zijn wel ook mensen die allemaal dingen zien, dan denk ik, nou, ik geloof ik niet heel erg.

Ja.

Ik ben charlatan-achtig.

Maar goed.

Bij Comedy Central is het heel erg leuk.

Ja.

Elke maandag om half negen kan je naar een nieuwe aflevering kijken van Ghosts.

Maar ze hebben sowieso heel veel leuke comedy-series op het moment, dus het is echt leuk om te kijken.

Comedy Central.

Ghosts.

Camping.

Camping, ja.

Nou, en toen hadden wij, dat was dus in Luxemburg, en toen hadden wij een heel oude dapje bij ons ook.

En om af te wassen, we waren helemaal, het was aan een riviertje, we waren helemaal tegen het riviertje aan gaan staan, maar heel ver van de toilet gebouwen.

Dus dan reden we met dat oude dapje, ja, toen konden allemaal nog, de reden met oude dapje, met een tel met alle vieze afwas, voorop, en dan reden we zo naar het gebouwtje toe en terug.

Ja, dat deden wij toen.

Is nachts plassen, moest je ook helemaal daar naartoe lopen?

Nachts plassen, ja, en na plassen deed je dat gewoon in de rivier, want die stroomde door.

Natuurlijk.

Dus dan mag het volgende dorp zijn geluk mee beproeven, maar dan plast je daar en voor de grote boodschap zo, dat is sowieso niet heel erg vaak bij mij in de hand.

Oké.

Nee, daar heb je het al eerder over gehad, ik doe twee keer per dag of zo, moet ik echt naar het toilet, soort grote dingen, en jij drie keer.

Eén of twee, nee, dat valt wel mee.

Ja, precies.

Ja.

Oh ja, toen zei het zo dat wij dat vertelden om aandacht te trekken, maar ik snap niet hoe je me poep aandacht kan trekken.

Nou, kom maar.

Als je jezelf helemaal onderspreekt, die poep, en op straat gaat lopen.

Ja, dat zou kunnen.

En het zou me niks verbazen, als het ooit nog eens mee...

Nou, het zou het wel verbazen.

Ja, het zou je wel verbazen.

Ik laat je ook oppakken.

Vind jij veel op de camping geweest?

Ik vroeg wel eens met mijn ouders nooit, ik ben een nakomertje, dus volgens mij hebben ze vroeger wel gekampeerd, maar die drie die er al waren, ik weet echt niet waarom ze huurden huizen.

Dus wij huurden een huis in Frankrijk of zo, in de Ardenne, dus dat ging maar zo op vakantie.

Ja.

Maar ik mocht dan wel eens met een vriendinnetje mee, en dat vond ik ontzettend leuk.

Ik vond het toch een soort van spannend, ja, want je bent toch meer met die natuur connecten.

Ja.

En dat is raar om...

En waarom ik dat zo benoemd is, omdat ik dat ook een beetje ging opzoeken omdat dit het thema was, maar dat is ooit het doel geweest van campings.

Wist je dat?

Oh.

Ja, want het is echt eeuwenlang...

Ik ga daar ook door, over mijn verhalen over campings, maar eeuwenlang moesten mensen gewoon reizen van de ene plek naar de andere en moesten ze gedwongen, soms in een tent slapen, maar niet voor de lol.

En in de 19e eeuw was er in Groot-Brittannië een beweging en die zei, de natuur is zo mooi en die moet beleefd worden, leven, slapen, tijd doorbrengen in de natuur, dat hoort daarbij. Dus dat werd iets van de rijke om in een camping te gaan overnachten.

Oh.

Ze konden dat betalen.

Gappig, hè?

Ja, grappig, ja.

Dus dat primitieve, dat ze bracht dan de vakantieganger in contact met de natuur.

En dat is natuurlijk ook wel wat ik eigenlijk net wilde zeggen, je slaapt in een tent, je ruikt het gras, dat is wel zo.

Ja.

En dat vond ik toen als kind in ieder geval heel leuk en dat je naar een toilet moest lopen, toen hoefde ik nachts nog nooit te plassen, dat moet ik nu ouder ben.

Maar toen niet, dus dat maakte niets uit, overdagen ergens, naar een weerzee lopen.

En dat was prima.

En ik heb trouwens ook een keer, toen ik was met een vorige vriendje, voor Anthony, hadden wij zo'n oud busje opgeknapt als slaapbusje, dus daar trokken wij mee door Europa.

Ja.

En ook, wij waren toen ik in Hongarije, en toen was de muur er nog, en het was heel spannend, want wij waren ergens in zo'n dorpje en die mensen vonden dat busje al helemaal te gek.

Oh.

En we hadden bijna in het hele restauranten trakteren, want ik geloof dat wij met z'n vieren wel iets een bordje te eten en vier cola's, ze hadden voor 1 euro, als je echt denkt, dan gulden we dan.

En toen vroegen wij om een slaapplek, en toen zei er iemand, wij weten wel iets, kom maar mee.

En toen zijn we gewoon achter die man aangereden met z'n vieren, dus de andere vrienden hadden een auto met een tent, en wij hadden dan het busje.

En toen kwamen we naar een lange rit, dat je echt denkt, oh, dat gaat natuurlijk helemaal mis.

Wij zijn gek dat we achter je naar aanrijden.

Toen had je ook nog geen mobiel, dus we konden elkaar ook niet bellen in de auto van, zullen we ondraaien of zo.

Nee.

En toen kwam het in een prachtig open gebied, waar een huis op stond, niet een superbizondere huis, maar gewoon een mooi huis.

En daar hebben we gegeten, we mochten daar slapen in de tuin, ze hebben ons dronken proberen te voeren, mijn karm en mijn vriend toen, die deed het heel slim elke keer, ja, proost, en het gooi die zo.

En op een gegeven moment dacht ik, ligt er een plas water onder de stoel, die zit dronken helemaal niet.

Die dacht ik moet wel een beetje bijblijven, want je weet niet wie het zijn.

Ja.

Dus dat was.

Een keer met dat busje, het was ook wel heel grappig, zijn we een keer gaan rijden, en toen kwamen snachts aan op een camping, dus werden we zorgdus wakker en toen zagen we allemaal naakte mensen lopen, dachten, oh, oh, we staan nu op een naakte camping, ja, die zijn er ook.

Dat komt ook.

En ik moet zeggen, dat was heel schoon, dat was heel prettig.

Maar jij deed wel meteen, je moet je aan wel je kleren uit doen.

Ik deed alles meteen uit.

Oh, lekker grijp.

Het kan komen op alles uit.

Nou ja, ik moet wel dan even iets eerlijk vertellen, ik hou heel erg van naakt zwemmen.

Dat vind ik zo lekker, ja, ik zat in Nederland niet zo doen.

Nou, ga maar zag eens praten, ja.

Het is eigenlijk nog niet wat te doen.

Nee, maar dat is wel goed voor modern etiquette, hier komt hem 11 uur zavond's bij een camping, de laatste camping in de buurt, en het is een naturistisch camping, wat doe je?

Ja, daar moeten we ook een keer doen, dat is ook een goed idee.

Maar goed, wij werden wakker, zoals met een prachtig uitzicht, echt een prachtig uitzicht.

En mensen hebben dan wel altijd de neiging om hun schoenen aan te houden en zokken ook aan te doen.

En dan met een tas.
Dat je denkt.
Zokken, schoenen en een tas.
Ja, en dan ging er ook, dat was natuurlijk een ombeidplek.
Geen, of misschien een dorp.
Nee, dan gingen ze ook in een grote, nee, het was allemaal op die camping.
Ging ze naar de winkel, op de campingboodschap.
Oh, naar de winkel.
Maar dan gingen ze ook op het koffie, zo'n stoeltje, gingen ze ook zitten met die billen.
En dan dacht ik, nee, dat gaat me net te ver.
Oh.
Voor mij hoeft dat niet.
Er is een podcast over een naturist, toch?
Oh ja.
Met iemand van...
Moet ik echt een keer mogen.
...hoe de tijden ook, geloof ik.
Ja, want daar ben ik wel een keer voor gevraagd.
En toen dacht ik, ja.
Ja, bloot gewoon.
Ja.
Oh.
Koers Jan de Bruin.
Oh, want hij is een naturist.
Ja, hij is een naturist.
Natte naturist.
Met kaas en de boodschappen.
Ja.
Als zij in zo'n winkel boodschappen te doen.
Nou, dat was toch een keer ik vertrek.
En er was ook een naturist in de camping, ja.
En dat hij ziek was geworden.
En toen kwam er een vrouw van de camp die kwam met de fruitmand.
Maar die stond zo naakt bij hem in de slaapkamer met de fruitmand.
Dat was echt heel eigenardig.
Dat is zo grappig.
Maar dat vind ik heel grappig, ja.
Nee, maar dus ik vind dat naakt...
Ik vond die camping dus heel schoon.
Dus ik dacht, en zo zeiden mensen, ja, dat is ook vaak zo.
Dat wij netter zijn dan op een normale camping.
Nou, geen idee.
Maar dat viel toen heel erg op.
Ja.

Dat het zo superschoon was.
Oh.
Maar hij zei in de lang gebleven.
Maanden.
Mijn ouders moesten me naar weghalen.
Ik moest weer naar school opnemen.
En elk jaar ging je weer terug.
Ja hoor.
Nee, ik ben eigenlijk nooit meer terug geweest.
Oh.
Nee.
Maar toen stond er zo'n mooie plek met zo'n...
Van die plateau's, van stenen en dan koor je daar zo af en dan sprong je zo de zee in.
Dat is gewoon een soort commercial.
Ja, dat geloof ik.
Ja, maar dan naakt.
En dan naakt.
Ja.
Ik had er geen enkel...
Nou, een beetje problemen.
Maar ik ging er wel iets aan doen als ik naar de winkel of naar...
Wat dan ook.
Ik heb wel fantasie.
Oh, nou niet fantasie.
Nou, je zegt het zelf.
Nee, ik heb wel fantasie.
Oh, nee.
Nee, ik heb wel fantasie.
Oh, nee.
Ik heb wel fantasie over dat met Mathieu van Oost, zeg maar, zo'n rij.
Dat je met z'n allen gewoon met een leuke groep, iedere een eigen camping en een caravan.
En dat je dan zo...
Eénig.
Kunnen wij niet zo'n programma maken.
En dat het dan helemaal geregeld is, zeg maar.
Ja.
Dus laat zij ook zo'n man in dat van Mathieu van Oost, dat programma.
Die zei van ja, wij hoeven natuurlijk nooit bij...
Als we aankomen naar de balie om zeggen we zijn er.
En we gaan weer weg en hoe duur is het en waar kan ik staan.
Dat is allemaal geregeld.
En je weet waar je de volgende dag een toe moet.
Ja.
En als het een leuke groep is.

Maar dat weet je natuurlijk niet.

Er hoeft maar één iemand tussen te zitten die heel het zit te zuren.

En die snap je?

Ja.

En het is al...

Het is altijd met groep geregeld natuurlijk.

Ja.

Dat lijkt mij moeilijk.

Maar als je op een camping kan je natuurlijk in principe je eigen ding doen.

Ja, ik hoor er altijd wel leuke verhalen over.

Maar ja, we hebben dus allebei weinig verhalen over de campings.

Weet je dat er trouwens een handboek in 1901 gemaakt is door een Brit weer?

Thomas Hiram Holding.

Dat heet de Association of Cycle Campers.

Want zij vonden vakantie vieren op de fiets zo belangrijk.

En dat je dan dus lichtgewicht kampeeruitrustingen mee kon nemen...

zodat je helemaal vrij was om te gaan kamperen.

Want toen kon je natuurlijk ook nog vaak wild kamperen.

Ja.

Dat kan volgens mij ook niet meer.

Ik heb trouwens ook nog gecampeerd in Afrika.

Tuurlijk.

Mark-Marine-Het-Wild.

Elke keer.

Elke keer is er al erbij.

Mark-Marine-Het-Wild.

Per naam die je uitspreekt geld krijg je zo.

Mark-Marine-Het-Wild.

Ja.

En dat vond ik toen heel vervelend.

Want toen was het toen met die Bachte Haas.

Hij was dan de geen die mij rond zou leiden in Afrika.

Terwijl hij dan zelf nooit geweest was.

Maar goed.

En dan hadden we heel stuk lopen.

Echt heel lang gelopen.

Dan gaan we ergens aan.

En dan zei ik.

Nou, gaan we eventjes zitten.

Nee, nee.

Eerste tent.

Ik zei.

Everkortier zitten.

En dan doen we de tent.

Nee, nee.

Je weet niet wat er gaat gebeuren.

Ik zei.

Nou, de zon gaat niet in de kwartier onder.

Dat weten we wel.

Want het is nu 4 uur.

Dus je gaat om 6 uur.

Dus we gaan naar huis.

Want een kwartier.

Nee, nee, nee.

Moet je nou.

Heel autistisch.

Ja.

Van die hele fanatieke genetisch gemanipuleerde campingmensen.

Daar kan ik niet zo goed tegen.

Snap je?

Ja.

Als je bijna vinden dan de onderbroek in een klein teltje wassen.

En dan ergens ophangen.

En dan snap je.

En dat het allemaal precies moet zoals zij het moeten.

Daar kan ik niet tegen.

En dit is een soort wild camper.

Wat jullie dan deden natuurlijk in Afrika.

Wij deden wild camperen.

Ja.

Ja.

Ik heb wel het keer verteld.

Maar dan zaten wij gewoon te eten.

Buiten.

En dan kwamen gewoon zo'n busje langs met toeristen.

En die mochten hun handen niet buiten doen.

Wat was er gevaarlijk.

En wij zaten daar gewoon zelfs gewoon in wild.

Zaten we daar gewoon.

Ja, dat was super.

Best wel.

Ja.

Dat ik dat allemaal vertrouwde.

Ja, maar goed.

Dat is allemaal goed gegaan.

Ja, zeker goed.

Want je bent hier.

Ik ben hier.

En ik ga sterren uitdelen voor de camping.

Nou, hoeveel zijn het daar?

Drie.

Zo.

Ja, ik doe toch drie.

Want in eerste zie ik het geluk van andere mensen.

Dus dat vind ik altijd fijn.

Ik kan blij worden van de blijheid van andere mensen die daar gelukkig van worden.

Dus daarom zou ik het altijd zijn.

Ja.

Het heeft wel iets.

Ja.

En jij?

Ik ga je verrassen.

Vier.

En trouwens.

Eén op de negen huishouders heeft een caravan of een camper.

Ongelooflijk.

Is toch veel?

Ja.

Wij zijn echt een groot camper.

Ik hoorde laatst dat in Amsterdam van die Fatbikes, negen van de tien, worden gestolen.

Negen van de tien.

Dat is wel heel veel.

En waar gaat die naartoe?

Naar het buitenland ofzo?

Ja.

Jeetje.

Maar dat geloof ik ook echt zo.

Ik krijg het dors van.

Ik krijg het dors van.

Ik krijg het echt dors van.

Dat geloof ik wel.

Want op de camping water halen.

Ja.

Dat kan wel.

Je hebt z'n hele fijne camping.

Dan heb je gewoon een kraantje bij je ding.

O, dat is allemaal kraantjes.

Ja.

Dat puntjes.

Dat puntjes, ja.

Die camping zou ik willen.

Want daar kan je dan heel lekker met je R-upfles naartoe.

Ja.
Hoe veel je dan?
Dus je doet er water in.
En dan heb je van die pots.
Dan komt een geur van.
En als je dan drinkt, dan lijkt het net of je water met een geurtje...
Met een smaakje drinkt.
Met een smaakje drinkt.
Maar je drinkt dus gewoon water.
Goed, hè.
En ze hebben allerlei smaken.
Dus bijvoorbeeld ook cola.
Maar je hebt ook kokos en je hebt kersen.
En vooral aan de smaakjes.
Nou, en cola is wel leuk om me over te vertellen.
Want mensen drinken namelijk in Nederland gemiddeld 73 liter fristrank per jaar.
Wat natuurlijk helemaal niet zo goed is.
Nee.
En als je bijvoorbeeld cola neemt, dat zijn meer dan 1900 suikerklontjes.
7,7 kilo.
Ja.
Dit moet je gaan drinken.
Nou, en ik weet...
Met die smaak.
Dat mensen tegen mij zeggen van nee, je moet weer water drinken.
Maar op een gegeven moment heb ik het gewoon een beetje gehad met water.
Ja.
En dan is dit heel fijn.
Want dit is toch anders.
Ja.
Het is gewoon toch lekker daar.
En weet je wat ook lekker is?
Ik kan het ook met bruisend water doen.
Ja, precies.
Ook een goeie afwisseling.
Ja.
Ze hebben ook een stalenfles.
En dan blijft het water wel 14 uur koud.
Fijn, hè?
Ja, geloofdelijk.
Nou ja, ze hebben ook...
En we hebben een leuke aanbieding.
Wie?
Altijd leuk.

Grote letters, M M I 10.

Dat is de code.

M M I 10.

En dan krijg je tot...

Tot en met eind september 10 procent korting op alle producten.

En dan ga je gewoon naar www.errestreepjeup.com.

Nou ja.

Hoe fijn is het?

Ja.

Teel plezier er allemaal mee.

Dan gaan we naar het blad.

Het rollenblad.

En dat is Linda.

Linda.

Linda.

Kijk, en Linda...

Wat is het thema?

Het thema is druk, druk, druk.

Ja.

We maken onszelf knettergek.

Ja.

Nou ja, dat is wel grappig.

Want Linda is nu ik zelf altijd het een en het ander doen.

Is uit één door het ander heen.

Maar goed, wat mij heel erg opviel...

Het is natuurlijk een wereld waar ik helemaal niet in zit en ook eigenlijk helemaal niets van weet.

Welke wereld te bladen?

Dat heeft Johan Makenbach.

Johan Makenbach heeft dat geschreven.

Daar is het tekst van.

Dus ik ben belangrijk om altijd de journalist erbij te noemen.

Dat is de wereld van de bentoboxes voor kinderen.

Oh.

Oh.

Met al die vakjes en gezonde dingen kan menen.

Nou, gezonde kinderen.

Oh, jij kan er in stoppen wat je wil natuurlijk.

Ja, ik kan er in stoppen wat je wil.

Je hoeft niets in doen.

Dus maar dit zijn allemaal moeders die daar elke dag een soort...

Feest van maken.

Oh, echt?

Ja.

Nou, er zijn ook allemaal moeders die zeggen...

Kijk, deze, bijvoorbeeld Luci Jansen.
32, Sikteres getrouwd, moeder.
Van Gelde.
4.
Hiddet.
2.
Sverre.
0.
En van school mag ik Gelde geen grappige bananen mee meegeven.
Het creëert onrust in de klas.
Ik versier mijn bananen altijd met gekke gezichtjes.
Dat zorgt elke part van een toelop van kinderen naar zijn tafeltje.
Nu eet hij op school geen bananen meer.
Want hij weigert zijn zonder snoetje.
Ja, maar dat zou ik ook zeggen.
Kom op, mama doet die snoetjes.
2.000 snoetjes wat je wil.
Maar je kan ook gewoon een bananen eten.
Ja.
Dat vind ik ook niet heel erg goed.
En zij zet alles op Instagram.
En dan zegt ze, mijn bananenfoto's zijn populair.
Maar die mag ze nog niet meer maken, die bananenfoto's.
Ja.
Het ene kind krijgt een plezestage.
En die van mij geen figuur zagen de paprika.
Zou ze echt figuur zagen?
Dat hoeft met een paprika.
En op een van de dingen die ik altijd bij figuur zagen,
denk ik altijd nonnen.
Jij niet?
Denk je niet?
Nee, niemand.
Dat die nonnen altijd zo...
Ik denk dat je bij iedereen van een ankerter kan houden.
Echt niet?
Echt niet?
Echt niet?
Echt niet?
Echt niet?
Echt niet?
Echt niet?
Echt niet?
Echt niet?
Echt?

Echt niet?

Echt niet?

Ik heb altijd dat nonnen altijd figuur zagen zijn,
op een of andere manier.

Heel gek.

Heb je ook figuur zagen dat dat dan brak elke keer?

Ja.

Hebben jullie nog figuur zagen?

Ja, figuur zagen.

En zo.

Milo ook?

Niet.

Jij niet.

Milo, niet.

Niet figuur zagen.

Oh, nou, dan is er iets met jouw opvoeding,
want iedereen moet figuur zagen hebben.

Dat moest dan zo en dan brak elke keer.

En dan moest je weer, en dan was dat niet strak genoeg.

En dan had je weer...

Je hoorde je ook zo gek gek gek.

Zichtelijk.

Heel vervelend.

Ja, verschrikkelijk.

Maar je was wel,

het is wel heel vervulling als het lukte.

Ja.

Daar kan ik dan weer,

nog steeds kan ik van dat soort dingen

heel gelukkig worden.

Zo, kijk mij eens lekker gaan.

Nou, en dan kun je in verschillende laag,

met dieptelekonier,

en een lamp achter,

en dan schilderen en zo.

Er is nog een hele wereld te ontdekken voor Milo,
dus het gaat hij...

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja weetomnincia.

Ja.

Ja.

Prima op.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Weer.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja ya.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja, haar kindje had problemen met eten en zo, dus probeerde allemaal, maar daar is er gestopt met werk om daar meer aandacht aan te besteden, maar je weet het niet. Nee, daarom, het is niet goed om, we weten niet, van hoe ten rand zouden we zijn.

Ja zeker, hartstikke leuk.

Dus en Victoria Rand, 40's make-up artist, ook getrouwd, en die zegt, ze krijgt daar wel bericht op Instapost en dan zeggen mensen, moet dat nou, wat is er mis met een broodje of welke moeder heeft die tijd voor en dan parer ik lachend met, in de tijd waarin jij naar reacties plaatsen, had je ook een betonbox kunnen maken.

Betonbox.

Bento, bentobox kunnen maken.

Betonbox ook.

Goed starten.

Ja, dat is voor jou.

En er zijn andere mensen die zegt, haar dochter, die juf, had tegen haar gezegd dat ik met te veel uitsloofde, met de lundjes trommel, gewoon een motora met kaas was genoeg, zo andere kinderen verdrietig maken, ja, heel veel zijn van die lerares enzo, die ze gedaan natuurlijk.

In allemaal gelijke monkegelijke kappen.

Ja.

We zitten allemaal in één klas.

Maar ook Mike Hermsen, die 45, ik haalde bij de Mac 25 hamburgerbakjes, die ik groen schilderde en beplakten als kickers, ja, maar dan ben je echt wel toch wel heel veel bezig om...

Surprise.

25 kickers.

Als kind ook denkt, oh, mijn moeder weer, zie het voor je, oh, het heftig, ja, maar goed, ja.

En er staat gewoon een stuk in van Kim Palmatio, die heeft iets geschreven, en er gaat over mensen die zelfvoorzienend zijn, een gezin wat zelfvoorzienend is.

O, ik vind dat interessant.

Ja.

De kinderen geven ze ook...

Ze hebben allemaal kinderen, ze hebben kinderen, maar ze hebben ook allemaal dieren, en ik geef ze elke dag te eten en een knuffel met ze, de kinderen geven ze ook namen.

Uckie, het konijn, Kippie en Wipie, Roxie, het geitje, ze huppelen één tot drie jaar rond in onze tuin, daarna wordt ze ons voedsel.

Ja.

En dan zegt ze, konijnen geven een bedwelende nekslag, met een klein knuppeltje, knuppeltje, alsof het dan ook niet minder erg is, hè, met een klein knuppeltje, heel zelde mislukt het.

Oh, mijn...

Je ziet het af, dat Wipie dan zo, dat je denkt, wat gaat Wipie dan naartoe, met een halfgebroken nekje, dat is echt verschrikkelijk.

Alles met een uur erachter.

Laatst, maar een klein Wipie, ja, laatst tijdens het koken legde ik uit dat Kipsoep aan het maken was van Wipie, ja, aan die kinderen, want die kinderen zeggen dan wat is Wipie nou, ik bleef nou, kom maar even, kijk, kijk in de pan, die zit echt bij, het spettert.

En ze eten alles op, en blijft er toch iets over, dan gaat dat naar onze Duitse herder.
Terwijl, Kipp, mag je niet geven aan honden, kijk, daar komt, kijk, dat is even stil van,
ja, nee, vlees natuurlijk wel, maar inderdaad, de botjes kunnen splinteren, en als een splinter
zo bij de slokdarm komt, en dan zo, de slokdarm zo open door bord, dan gaat die dood.
Je kan Wipie en Kippie niet aan de herder geven, nee, maar ik had dus nooit gehoord
dat die bentoboxen zo ontzettend iets was, heb je dat gedaan voor jouw kinderen?
Wat denk je zelf?
Ik denk zelf niet, zo niet, weet je maar niet, ik weet niet, ik heb dat nooit gedaan,
nee, maar dat was toen ook helemaal, ik heb dat toen nooit gehoord in ieder geval.
Jouw kinderkamer volgens mij, ook in de lunchpouwsen naar huis vroeger, toen op schoon
op...
Nee, toen wij nog in de volgende.
...een krommenwingerd.
Ze woon aan de krommenwingerd, dat was zo'n heel grote rivier, dan helemaal zo langs
moest je nu rondrijden, dan eindelijk zag je die boerderij, dat was echt wel heel landelijk.
Mooi.
Dat is echt wel een mooie boerderij.
Dat is wel bocht.
Eerlijk zin.
Maar...
Toen?
Soms konden ze naar huis, maar dat had bijna geen zin, geen naar huis, het is ook leuk
om met je vriendjes te spelen op schoolplein.
Ja, ik hoop altijd.
Mama komt je niet op halen, want het is heel leuk met je vriendjes te spelen op schoolplein.
Tot zannem.
Dan hal je er op bij de naalschoolsopgang.
Zeker uur, toch?
En dan eent je ook daar lekker, dat is zo gezellig met je vriendjes, en dan kom je
zo naar huis.
En dan leek ik nog wat voor.
En dan heeft mama daar een gezetbandje waar ze een verhaaltje voor genieten waar je
om kan drukken.
Dat is zo fijn gestemd.
Dat is zo lekker.
O, wat erg.
Dus ik heb mijn kinderen niet veel gezien.
Ik heb geen idee wat ze hadden.
O, wat erg.
Nee, dat is niet waar.
Ja, ik was dus wel, want de moeder met de boterhammen en gewoon.
Ja, precies.
Gewoon boterham met kaas.
Ik was al blij als ik komkommer kom meegeven door op of zo.

Dat is nog niet naastlag in het bakje.
Nou, mijn moeder, die was op een gegeven moment met mijn vader.
Die was met mijn vader, maar die moest er voor zaken naar Amerika.
Nou, sowieso kwam zij toen terug en toen zei ze, je gelooft het niet.
Maar daar gaan mensen dus zochtend om bij te buiten.
Daar hebben ze vergadering.
Dat was gewoon bij te om bij te.
Dat deden ze daar in Amerika natuurlijk.
Dat had ze allemaal van die om bijdelingen.
Dat hadden wij hier toen helemaal niet.
En toen had mijn moeder daar de club sandwich ontmoet.
En die had zich voorgesteld.
Ja, dat ze voorgesteld.
En die deed dat bij ons in de ding.
Dus het was dan witbrood met slaan, tomaat en marionnezen en kaas.
Dat was super.
Dus toen zat ik op de havo.
Er zaten ze wel zo naast me te kijken.
Ik zei, jezus, wat heb je allemaal?
En met chips.
Maar op de havo wacht je heel even.
Toen maakte jouw moeder nog je boterhammen?
Op de havo, ja, natuurlijk.
Dan ben je twaalf.
Ja, dat is het eerste jaar.
Ja, maar ja.
Dat was het.
Dan moet ik ook van de havo af.
Je moeder.
Of van de havo.
Of zelf je boterhammen.
Dat ga ik wel van de havo.
Ik kies wel van de havo.
Dus er was echt exotisch.
Maar die hadden geen gezichtjes en zo.
Ik wil die foto's straks nog even lezen.
Ja, die ga ik straks allemaal laten zien.
Er moed er ineens katten.
Ja, de burens hebben ieder weekend, avonds een feestje.
En wat doe je dan?
Je hebt wel eens meegemaakt.
Oh nee.
Ik heb me natuurlijk wel meegemaakt.
Ja, heb je het meegemaakt?

Ik vraag het omdat ik het te zelf kan vertellen.
Ja, daarom wil je het zelf zeggen, ja.
Ik dacht ook, duurt bij me zullen.
Kan ik al?
Ja, ik kan.
Nou, ik wel.
Ik woon een tijdje in een pand op de Prinsengracht.
Wat toen?
Ja, het was best...
Het uitzicht was zo schiek.
Oh, in schacht.
Ja, het was echt geweldig.
Ik zag het helemaal op het water.
En dan zag ik zo de burenen.
En dan kon ik nog heel ver kijken.
Dat is echt heel mooi.
Maar het huis was...
Oh nee, we hadden een slaapkamer zonder raam erin.
Ik had mijn huis verkocht.
Ja, oké.
Heel snel.
Ik had mijn huis gekocht op de Vondstraatwoning.
En toen kon ik niks anders vinden.
En toen moest ik op geen muis uit.
En dat kwam natuurlijk steeds dichterbij.
Die datum en iedereen zei.
Heb je nou iets?
Heb je nou iets?
Heb je nou iets?
Nee, maar dat komt wel goed.
Ik ben natuurlijk altijd mispositief ook.
Dat komt altijd wel goed.
Ja.
Maar er kwam er niks, kwam er niks.
En toen zag ik dit huis.
En toen keek ik zo naar...
Dat uitzicht was ik natuurlijk helemaal verliefd op.
En dan was er één hele groot slaapkamer.
En dan was er aan de achterkant nog een slaapkamer.
En hij had geen raam.
Maar dan was er met een slaapkamer.
Een kast.
Maar het was wel echt een slaapkamer.
Er stond ook een douche in.

Dat vond ik ook best ontsmakelijk bijna.
Doordat er geen raam is.
Dat vind ik niet prettig.
Dus hij zei, oh ja, zei ik.
De geblinde was het jouw kamer.
En dit is jouw kamer dan.
Maar ik geloof dat ze er één nacht geslaapt hebben.
Dat ik echt zei, ik voel me hier zo slecht over.
Ik slaap jij maar bij mij.
Maar goed, dus hadden wij ineens een hele grote slaapkamer.
Met twee.
Dat was ook prima.
Maar wat wil ik zeggen.
Oh ja, en daar had ik dus burens.
Die hadden ieder weekend.
Ieder weekend.
Ieder weekend.
Nou, en het begon al om de onderdag het weekend.
En soms bloemsdag.
En dan hoorde je het al.
Zo'n geluid.
En dan harder en harder.
En op een gegeven moment ga je dan een app sturen.
Op een gegeven moment had ik het nummer.
Ik kende iemand die in het appartement woonde.
Daphne.
Je woont er ook niet meer.
Daphne Benskoek.
Maar die had, die gaf mij het nummer.
En zei ze, ja, ja.
We hebben ook wel eens last van.
Nou, kon ik hem appen.
En dan zeiden, ja, oh sorry Isa.
Nou, dan zet hij hem zachter.
Maar dan hoor je het nog steeds.
Dan zetten ze het zachter.
En dan ben je al wakker.
En je hebt je al liggen erger.
Je hebt al een keer geklaagd, ja.
Maar hoe is dat?
Is dat ooit opgehouden?
Ik ben weg gegaan.
Dus ik weet het niet.
Dus ik vertrekken mensen allemaal langs.

Ik heb geen idee.
Nee, ik heb nooit de politie geweld.
Dat dan weer niet.
Maar ik vind het soms ook wel dat mensen denken.
Ja, maar als je...
Zegt het als het hard is, dan zacht er mij.
Je kan ook zelf nadenken.
Zelf nadenken, dat is het.
Dat vind ik als je irritant.
Ik denk, ja, je snapt zelf heus wel dat dit de hard is.
Ja, en zeker na een bepaald.
En dat mensen er last van hebben.
Dus je kan zelf ook gewoon nadenken.
Ja, dat vind ik altijd eigenaardig, ja.
Maar goed, mensen reageerden allemaal verschillende.
Mensen best wel vaak ook.
Politie bellen niet meteen, maar op een gegeven moment wel.
Aanbellen, even vragen.
Kan het wat rustiger?
Elke week.
En dat kan niet.
Je kan je iedere week.
Nee, want ik heb wel burens die...
En die doen dan een briefje in de bus.
Ik ben jarig maar feliciteerd.
Ja, één keer.
Ja, dat is geen cadeau.
Ja, je bent ook uitgenodigd.
Maar tot zo laat, en dan is het ook afgelopen.
Nou, dat vind ik prima.
Je woont gewoon in een stad, weet je.
Ja.
Maar als het elke week is, dan zou ik echt wel gek van worden.
Ja, ik ook.
Ik zou, denk ik zelfs, misschien wel met je huis.
Want je hebt natuurlijk toch een soort VVE.
Misschien wel dat je daar nog iets mee kan doen.
Oordopjes, zei iemand nog, ook slim.
En iemand zei, ik wil dan wel komen, ja.
Nou ja, ik weet niet of je dat altijd wil.
Nee, je wil niet elke keer op elke week op die verjaardag komen.
Nee, nee.
Maar wat zou jij doen als dit jou overkomt?
Nou, ik zou op een gegeven moment gaan verhuizen.

Ik ben niet van de school van...
Ik wou me eigenlijk niet werkpesten, nee.
Dan ga je een vervelend leven hebben daarin.
Ik zou op een gegeven moment denken...
Ik ga er een heel veel van zeggen.
Ik ga zeggen, ik denk echt naam te verhuizen.
Dit wordt gek.
En als iemand dan nog steeds zou het blijven doen,
op een gegeven moment echt al denk ik, ik ga gewoon verhuizen.
Ja, en bij mij was het zo.
Verder heb ik het ook nooit meegemaakt.
Ik moet zeggen, wat je zegt, midden in de stad.
Mensen maken lawaai.
Soms hebben mensen een piano.
Ik vind het ook leuk, de ruring in de stad.
Ja, precies.
En ik denk altijd, dan moet je niet in de stad gaan wonen.
Nee, dat is ook zo.
Nou, heel goed.
Nou, ook leuk dat jullie mee heeft gelacht.
En tot de volgende volgende.
Doei doei.
Doei, doei.